

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 15.01.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **4269** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.284, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС). Делото е образувано по искова молба, подадена от Е. Д. М. с Е. от [населено място], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – С., за присъждане на сумата от 20 000лв. за неимуществени вреди, за периода от 11.02.2020 г. до 11.02.2021г., поради поставянето му в килия, пълна с дървеници

В исковата молба са изложени и обстоятелства за последиците за ищеца, свързани с поставянето му в посочените условия. Претендира, че в Затвора С. имало „епидемия“ от дървеници. Претендира и бездействие на служителите на ГДИН за да се премахнат дървениците.

Като основание на исковата претенция е посочен чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), но предвид обстоятелството, че е касае за условията, при които ищецът изтърпява наложеното му наказание „лишаване от свобода“, то правното основание е чл.284, ал.1 във връзка с чл.3 от ЗИНЗС

По делото са събрани писмени и гласни доказателствени средства, в това число за здравословното състояние на ищеца, за действия във връзка с третирането срещу дървеници в Затвора, заключение на вещи лица, както и гласни доказателствени средства - показанията на М. Г. Ц..

Изрично в писмената защита по делото от името на ищеца се иска съдът да се "съобрази с обстоятелствата по решение на ЕСПЧ по пилотното дело Н. срещу България, еталон за правата на човека по чл.3 ЕКЗПЧ."

По така направеното искане, настоящият състав на съда в определение по делото от

28.12.2023г. е изложил следните мотиви:

На основание чл.284, ал.2 ЗИНЗС : “В случаите по чл. 3, ал. 2 съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора.”

Същевременно, пред настоящия състав на съда е висящо адм.д. 90042023г., по което ищецът Е. Д. М. е предявил иск срещу ГДИН за периода от 11.02.2020г. до 11.02.2022г. за вреди от "изтезания с хлебарки". Към последното дело с Определение №9517/03.11.2023г., по адм.д. 9005/2023г., последното дело е присъединено за общо разглеждане, на основание идентичност на делата - исков период от 1.02.2020г. до 11.02.2022г. вследствие на лоши хигиенни условия и в частност невземане на мерки срещу популацията от хлебарки, като размерът на исковата претенция е 50 000лв.

Видно от Решение от 27 януари 2015 г., Четвърто отделение на ЕСПЧ - дело Н. и други срещу България

"Б. Преценка на Съда

1. Общи принципи

225. Общите принципи, уреждащи прилагането на чл. 3 от Конвенцията за условията на задържане, са изложени в големи подробности в параграфи 139-59 от решението на Съда по А. и други (цитирано по-горе) и параграфи 65-69 от решението на Съда по Torreggiani and Others (цитирано по-горе).

(а) По отношение на цялостния подход към оценката на условията на задържане по силата на чл. 3 от Конвенцията

226. Чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата (виж А. и други, цитирано по-горе, § 139, с допълнителни препратки).

227. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принизява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл. 3 (пак там, §§ 139-40, с допълнителни препратки).

228. За да попадне задържането специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на

задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен (пак там, § 141, с допълнителни препратки).

229. В оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия (пак там, § 142, с допълнителни препратки). Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията. По същата причина високо ниво на престъпност, липса на ресурси или други структурни проблеми не са обстоятелства, които изключват или намаляват отговорността на държавата за такива условия. Както Съдът многократно подчертава, задължение на държавата е да организира своята пенитенциарна система по начин, който не води до такива условия, независимо от финансовите или логистични затруднения (пак там, § 229).

230. Липсата на намерение за унижаване или принизяване на задържания чрез поставянето му в лоши условия, въпреки че е фактор, който следва да бъде взет под внимание, не изключва категорично установяване на нарушение на чл. 3 от Конвенцията (виж наред с много други дела *Peers v. Greece*, № 28524/95, § 74, ЕСПЧ 2001-III, и *К. срещу България*, № 41035/98, § 63, 18 януари 2005 г.).

(...)

(в) По отношение на другите аспекти на условията на задържане

243. Друг санитарен проблем в поправителните заведения е наличието на хлебарки, гризачи, бълхи, въшки, дървеници и други вредители. Затворническите власти трябва да се справят с този проблем чрез осигуряване на адекватни дезинфекционни съоръжения, почистващи продукти, както и редовно обезпаразитяване и проверки на килиите, по-специално на спалното бельо, дюшеците и пространствата, използвани за съхранение на храна (пак там, § 159, с допълнителни препратки)."

На основание така дадените задължителни тълкувания от Съда по правата на човека, в последното определение съдът е достигнал до извод, че:

" за да вземе предвид кумулативното въздействие на условията, при които ищецът е бил поставен през исковия период по всички посочени дела, на основание проблемите с хлебарки и дървеници, съдът следва да разгледа съвместно исковете, доколкото са висящи пред него и да постанови общо решение. Противното - разглеждането им по отделно, е възможно да не доведе до адекватно обезщетение, доколкото съдът ще бъде в невъзможност да вземе предвид кумулативното въздействие на условията, както изисква т.229 от решението по делото Н. и други срещу България, и приетата национална разпоредба в изпълнение на решението на ЕСПЧ - чл.284, ал.2 ЗИНЗС.

Предвид на всичко изложено, като намира искането на ищеца да съобрази решението на Европейския съд по правата на човека по делото Н. и други срещу България, съдът на основание чл.253 АПК следва да постанови отмяна на определенията си, с които е приключил съдебното дирене, дал ход и приключил устните състезания по делото, като присъедини служебно за общо разглеждане към адм.д. 4269/2022г. - с предмет обезщетение за неимуществени вреди за периода 11.02.2020 г. 11.02.2021г. в размер на 50 000 лв. и адм.д. 9004/2023г. ведно с присъединеното към последното

дело 9005/ 2043г., с които са предявени идентични иски за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди - за поставянето на ищеца за периода 11.02.2020г. до 11.02.2022г. вследствие на лоши хигиенни условия - нашествие на хлебарки, в размери по 50 000 лв. Съединяването на делата за общо разглеждане следва да се допусне и на процесуално основание чл. 213 ГПК - поради връзката между делата и идентичност на страните, както и искането до съда - присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от условията в затвора, идентичните доказателствени средства по двата иска. "

Освен присъединяването на делата за общо разглеждане, съдът е разпоредил и изпращането на препис от исковата молба по присъединеното дело като е предоставил на ответника възможност за отговор и указал последиците.

След връчване на определението на съда от 28.12.2023г., от страна на ищеца самостоятелно е постъпила процесуална молба от дата 10.01.2024г., с която изменя исковия период по присъединеното дело вместо както е предявен за две години от 11.02.2020г. до 11.02.2022г. на исков период само от един месец - за периода от 11.02.2020 г. - 11.03.2020г. като иска отвод на състава на съда. Излага доводи, че претендира съществено нарушение на правото на ЕС и искът следвало да се разгледа по чл.4, пар.3 от ДЕС и чл. 2в ЗОДОВ. ЗИНЗС бил неприложим защото претендирал нарушение на ХОПЕС, ДЕС иДФЕС. В този смисъл съдията е предубен и нарушавал чл.47, 53, 54 ХОРПЕС, чл.4, пар.3 ДЕС, чл.2в ЗОДОВ, чл. 1, 6(1), 13, 14, 17, 18 ЕКЗПЧ чрез злоупотребата с право" използване на правосъдието за цели, различни от целите на правосъдието, не можело приключило дело за дървениците да се възобнови и да се обедини с дело, което нямало нищо общо Счита последното за произвол и превратност, и злоупотреба, бавене и шиканиране на делото по недопустим начин Счита, че това било враждебно водене на делото от продубеден и враждебен съдия, за което иска отвод на съдията.

Освен това сочи свидетели за делото за хлебарките М. В. П..

Настоящият състав по никакъв начин не е предубеден, нито враждебен към ищеца, напротив, по разглежданото дело е уважил всичките искания на ищеца за експертизи и разпит на свидетели за събиране на доказателства, с оглед изясняване в пълнота на всички факти и обстоятелства за условията на задържането на ищеца. Тези обстоятелства, без съмнение са относими и към оплакванията от дървеници за съвпадащ с 1 година исков период, освен това свидетелят М. В. П. заяви относими обстоятелства. Също така, настоящият състав е постановил в полза на ищеца осъдителен диспозитив за условия на задържане в арестно помещение при комплексна оценка на всички елементи - така Решение № 5462/02.09.2019г. по адм.д. №8602/2018г. на АССГ.

В мотивите на Решение № 5462/02.09.2019г. по адм.д. №8602/2018г. на АССГ обаче настоящият състав на съда е приел за необосновано искането на ищеца Е. Д. М. исковата му претенция – за вреди от условията на задържането му в арестни помещения в [населено място] да бъде разгледана на основание чл.4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз и държавата да бъде осъдена за нарушение на правото на ЕС, както в казуса по делото – по твърдението за допуснато нарушение на чл.1 и чл.4 от Хартата за основните права на ЕС.

Настоящият състав на съда е изложил мотиви в цитираното съдебно решение за този извод, че правното положение на ищеца не разкрива какъвто и да е трансграничен ефект, свързан с приложението на правото на ЕС по отношение на качеството му на лице, срещу което се води наказателно производство. Правното положение на ищеца през исковия период е обсъждано по две дела пред Съда на Европейския съюз във връзка с отправени преюдициални запитвания, но същото не разкрива елементи на трансграничност. Също настоящият състав на съда е съобразил относимото качество на ищеца към исковия период - лице, срещу което се води наказателно производство, регламентацията на правата на такова лице по правото на ЕС попада в областта на споделената компетентност между Европейския съюз и държавите членки. Конкретно тази компетентност е регламентирана по чл.4, параграф 2, буква ж) пространство на свобода сигурност и правосъдие от Договора за функционирането на ЕС. Компетентността на ЕС да приема актове в тази област е конкретизирана в разпоредбата на член 82, параграф 2 ДФЕС, която предвижда, че доколкото това е необходимо за улесняване на взаимното признаване на присъдите и съдебните решения, както и на полицейското и съдебно сътрудничество по наказателно-правни въпроси с трансгранично измерение, Европейският парламент и Съветът, като приемат директиви могат да установят минимални правила. Тази разпоредба също предвижда, че директивите обхващат, „а) взаимната допустимост на доказателства между държавите членки; б) правата на лицата в наказателното производство; в) правата на жертвите на престъпления; г) други специфични аспекти на наказателното производство, които Съветът определя предварително чрез решение. Съдът е констатирал, че през исковия период са приети само директиви, които касаят процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство – актове по чл.82, параграф 2, буква б) ДФЕС. На посоченото правно основание от ДФЕС са приети Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22.05.2012 г. относно правото на информация в наказателното производство; Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство.

По посоченото дело настоящият състав е формирал извод, че през исковия период регламентация по правото на ЕС е налице само в областта на процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство. Що се касае чл.82, параграф 2, буква г) ДФЕС – други специфични въпроси в наказателното производство, такива разпоредби не са приети понастоящем. Следователно, през исковия период няма действаща уредба по правото на ЕС, касаеща материално-правни въпроси по отношение на такива лица, като условията в местата на задържането им. В областите на споделена компетентност по правото на ЕС, съгласно чл.2, параграф 2 от ДФЕС, както ЕС така и държавите членки могат да приемат актове в тази област – първото изречение, а съгласно второто изречение на разпоредбата, държавите-членки упражняват своята компетентност само доколкото Съюзът не е упражнил своята. Доколкото в областта на правото на ЕС не са приети изрични разпоредби за условията в местата на задържането на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство, са приложими изцяло разпоредбите по националното право.

За условията в арестните помещения в цитираното съдебно решение са изложени

съображения, че са приложими стандартите по чл.3 от ЕКПЧ както и решенията на Съда по правата на човека по приложението ѝ, позовавал се е на съдебна практика, в това число е посочил, че разпоредбите на Конвенцията са приложими по силата на Конституцията и даденото тълкуване от Конституционния съд на Република България. Така при квалификацията на иска по чл.284, ал.1 във връзка с чл.3 от ЗИНЗС, е посочил, че:

Идентични забрани се съдържат по чл.29 от Конституцията на РБ - за „безчовечно и унижаващо отношение”, по чл. 3, ал.1 от ЗИНЗС тези лица да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отношение. В Преамбюла на Конституцията на Република България са обявени за върховен принцип правата на личността, а в чл.57, ал.1 се прогласява неотменимост на основните права на гражданите. Правото по чл.29,ал.1 от Конституцията на българските граждани за забрана на безчовечно и унижително отнасяне е такова основно право.

Освен по основния си закон, Република България се е задължила да спазва основните права и свободи по чл.1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в рамките на Съвета на Европа - само ЕКПЧ, ратифицирана от Народното събрание, обнародвана ДВ бр. 80/02.10.1992г. ЕКПЧ представлява международен договор по смисъла на чл.5,ал.4 от Конституцията, нормите и са част от вътрешното право и имат предимство пред нормите на националното право, които ѝ противоречат. Република България е признала и юрисдикцията на Европейския съд по правата на човека, създаден по силата на тази Конвенция. Тази юрисдикция съгласно чл.34, ал.1 от Конвенцията обхваща всички въпроси, засягащи тълкуването и прилагането на тази конвенция и на протоколите към нея, а решенията на този съд по силата на чл.46, ал.1 от същата са задължителни за изпълнение от присъединилите се държави. К. съд свое решение № 2 / 18.02.1998г. по конституционно дело № 15 /1997г. излага, че *„тълкуването на нормите на Конституцията в материята на правата на човека трябва да бъде съобразено в най-голяма степен с тълкуването на нормите на ЕКПЧ. Този принцип на конформно тълкуване съответства и на международно признатата от България задължителна юрисдикция на Европейския съд по правата на човека по тълкуването и прилагането на ЕКПЧ.”*

Също настоящият състав на съда е приел в мотивите на разглежданото решение, че към правното положение на ищеца като задържано лице е относима абсолютната забрана за жестоко, нечовешко и унижително отнасяне (третиране), регламентирана в чл.3 ЕКПЧ и чл.16,т.1 от Конвенцията на Организацията на обединените нации против изтезанията или други форми на жестоко, нечовешко или унижително третиране или наказание, както и в чл. 57,ал.3 от Конституцията на Република България. Последната разпоредба съдържа забрана за временно ограничаване на някои права по време на война, военно или друго извънредно положение,

сред които е и забраната за жестоко, безчовечно и унижаващо отношение. Абсолютният характер на тази забрана произтича от липсата на основания за изключения от тази забрана.

Тези изводи на съда - за приложимост на националното право към правното положение на задържаните лица, в това число стандартите по чл.3 ЕКЗПЧОС по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията, кумулативното въздействие на всички елементи на условията на задържане, както и че не са приети стандарти по правото на ЕС за условията на изпълнение на наказанието лишаване от свобода и задържането под стража, съответно са приложими стандартите по Конвенцията, **са потвърдени и от съдебната практика на Съда на ЕС, в това число във връзка с чл.4 от Хартата за основните права на ЕС,** почти непосредствено след постановеното решение на настоящия състав на съда.

Така според диспозитива на Решение на Съда (голям състав) от 15 октомври 2019 г., постановено по преюдициално запитване от Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg — Германия във връзка с изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу Dumitru-T. Dorobantu и преценката за предаването му на друга държава членка за изпълнение на наказанието, е дадено тълкуване с диспозитива, че:

„Член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. във връзка с член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващият съдебен орган разполага с обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни, които свидетелстват за съществуването на системни или общи недостатъци на условията в местата за лишаване от свобода в издаващата държава членка, за да

- прецени дали съществуват сериозни и потвърдени основания да се приеме, че има реална опасност, след като бъде предадено на тази държава членка, лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест, да бъде подложено на нечовешко или унижително отношение по смисъла на този член, той ще трябва да вземе предвид всички относими материални аспекти на условията в мястото за лишаване от свобода, в което конкретно се предвижда да бъде задържано това лице, като личното пространство в килия в мястото за лишаване от свобода, с което разполага едно задържано лице, санитарните условия, както и

обхвата на свободата на движение на задържаното лице в рамките на това място за лишаване от свобода. от този орган гаранции. (...)

Когато става въпрос по-конкретно за личното пространство, с което разполага едно задържано лице, **при сегашната липса в правото на Съюза на минимални стандарти във връзка с това, изпълняващият съдебен орган трябва да се съобразява с минималните изисквания, произтичащи от член 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Р. на 4 ноември 1950 г., така както го тълкува Европейският съд по правата на човека.**

В мотивите на цитираното решение на Съда на ЕС е посочена и идентичност на правата по чл.4 от Хартата и чл.3 от ЕКПЧ, а именно:

„Тълкуването на член 4 от Хартата, припомнено по-горе в точки 50—55 от настоящото решение, по същество съответства на смисъла, който Европейският съд по правата на човека дава на член 3 от ЕКПЧ.“ (т. 56)

В т. 58 от мотивите на решението на СЕС : „(..). съгласно член 52, параграф 3, първо изречение от Хартата, доколкото правото, посочено в член 4 от нея, съответства на правото, гарантирано от член 3 от ЕКПЧ, **смисълът и обхватът му са същите като дадените им в посочената конвенция.** Освен това в разясненията относно Хартата се уточнява, що се отнася до същия член 52, параграф 3, **че смисълът и обхватът на правата, гарантирани от ЕКПЧ се определят не само от текста на тази конвенция, но и от практиката на Европейския съд по правата на човека и на Съда на Европейския съюз.“**

В т. 59 и т.60 от решението на СЕС са посочени и изисквания, произтичащи от чл.3 от ЕКПЧ, а именно:

-„ След като беше направено това предварително уточнение, е важно да се подчертае, първо, че за да попадне в обхвата на член 3 от ЕКПЧ, лошото отношение трябва да има минимална степен на тежест, която трябва да се преценява, като се вземат предвид всички обстоятелства по случая, по-специално продължителността му и причинените физически или психически въздействия, както и в някои случаи полът, възрастта и здравословното състояние на лицето.“ (т. 59 и цитираната съдебна практика)

- "Целта на член 3 от ЕКПЧ е да се осигури всеки затворник да бъде задържан при условия, които да бъдат гаранция за зачитането на човешкото достойнство, редът и условията за изпълнение на мярката да не предизвикват у заинтересованото лице усещане за безнадеждност или да не го подлагат на изпитание с интензитет, превишаващ неизбежното равнище на страданието, присъщо на задържането, и предвид практическите изисквания на задържането, здравето и доброто състояние на затворника да бъдат гарантирани по подходящ начин." (т. 60 и цитираната съдебна практика)."

Следователно, поради липса на приети стандарти по правото на ЕС, във всички случаи на изпълнение на мярка задържане - под стража или за изпълнение наказание лишаване от свобода, поради липса на стандарти за условията на задържане по правото на ЕС, се прилагат стандартите по чл.3 от ЕКЗП. Чи съдебната практика на Съда по правата на човека, както на основание националното право - даденото тълкуване на К. съд на Република България, така и на основание даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз. Тези съображения не налагат дори отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС за тълкуване на разпоредби от правото на ЕС, в това число такива, на които ищецът се е позовал от Хартата и Договорите.

Доколкото настоящият състав на съда е изразявал вече правни мотиви не само по конкретно обсъдено дело с ищец Е. Д. М. за неприложимост на правото на ЕС към основанията на исковите му претенции за неимуществени вреди, свързани с условията на задържането му и нарушаване на забраната за нечовешко и унижително отношение, така и като е дал правна квалификация на исковите по конкретното дело, очевидно ищецът счита, че съдът е „предубеден“ по приложимото право.

С оглед на всичко изложено и стриктното спазване на изискването делото бъде разгледано от „безпристрастен съд“ по смисъла на чл. 6, пар. 1 от ЕКПЧ, съдът намира следното:

По отношение на настоящия съдебен състав не са налице формалните основания по чл. 22, ал. 1, т.1 - т. 5 от ГПК. Настоящият съдебен състав намира, че не е предубеден или заинтересован от изхода на спора по смисъла на чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК, не е създавал никакви съмнения в личната си безпристрастност, още повече враждебност към ищеца, най-малкото на основание положените значителни усилия по делото за

събиране на доказателства. Чрез предявяването на множество искове за отделни елементи на задържането, не е възможно да се определи справедливо обезщетение, съгласно изискванията на закона, на чл.3 ЕКПЧ и съдебната практика на ЕСПЧ, което е и становището на съда.

Въпреки това, при преценката за наличие на основание за отвод съдът следва да държи сметка не само за собственото си отношение към страните, но и за тяхното впечатление за безпристрастност при разглеждане и разрешаване на правния спор, каквото би се създавало в конкретния случай. Съдът съобрази и отправените квалификации и обиди към съда в изявлението на ищеца – особено за наличието на враждебност и злоупотреба, недопустимо поведение по чл.100а, ал.1 ГПК, провокирани от правните съображения на съда.

Предвид изложеното и направеното изрично искане от името на ищеца за отвод на състава на съда, следва да се тълкува като основание по чл.22, ал.1, т.6 ГПК, поради което и на основание чл. 22, ал.2 от ГПК намира, че съдията следва да се отведе от разглеждането на делото.

Предвид изложеното и на основание чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, съдията-докладчик

О П Р Е Д Е Л И:

ОТВЕЖДА съдия Наталия Ангелова - съдия в Административен съд – София град, I-во отделение, 12-ти състав, от разглеждането на административно дело № 4269/2022г. и присъединеното към него за общо разглеждане 9004/2023г., ведно с присъединеното към последното адм.д. 9005/2023г., всички по описа на Административен съд София-град. **ДЕЛОТО** да се докладва на председателя на Административен съд – София град, за определяне на друг съдия – докладчик.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

СЪДИЯ: